

лиятъ день, тъй равнодушно зеленѣятъ долу сочните ливади и горички съ нови червени стрѣхи посрѣдъ тѣхъ, тъй невъзмутимо и заключено мълчатъ жълто-червенитѣ отвесни ридове — сякашъ никога нищо друго не е било и другото е било сънна измислица.

Ала тамъ, насрѣдъ каменната стена, която гледа на югъ, изрѣзанъ въ сърдцето на жълтата скала, той живѣе още и не е измислица: хилядолѣтниятъ загадъченъ Конникъ, изваяната душа, каменниятъ символъ на неукротимия народъ, образътъ, който ще пребъде надъ много още гробища, превъзмогналъ и самата смъртъ.

По неговото разядено, смѣтно лице играе неуловима усмивка, като усмивката на сфинкса. Той цѣлъ е устременъ на изтокъ, къмъ морето, но главата е извърнатата надолу, къмъ югъ и сприхавиятъ конь е дигналъ гнѣвно лѣвия преденъ кракъ надъ лѣвчето, сгушено предъ него.

Единадесетъ столѣтия гледа той отгоре — нощемъ и днене, въ слънчеви дни и презъ ситната мрежа на есенния дъждъ и въ бѣлото мълчание на зимнитѣ пустини,